

Floarea buclucașă

1. Un om intră în scenă și privește în jur cu o figură mirată și fericită; chipul i se luminează de bucurie la vederea frumuseții grădinii.
2. Trage aer în plămâni, adu-mecă priveliștea, se plimbă prin grădină mirosind și dezmiardând florile și plantele împrăștiate peste tot. *(această parte trebuie să aibă un fundal muzical vesel, clovnul înaintează pe pași de dans)*
3. Deodată vede o floare care-l atrage mai mult decât celelalte.
4. Se apropie de ea, o dezmierdează, o miroase, lăsându-se îmbătat de parfumul ei, o sărută, se îndrăgostește de ea, o alintă așezându-se pe pământ.
5. Ia tulpina și încearcă să o culeagă.
6. Floarea nu se lasă culeasă.
7. Omul încearcă iar să o culeagă, nu reușește, încearcă cu două mâini și tot nimic. Se enervează, trage iar cu amândouă mâinile tot mai tare, dar nimic.
8. Scos din sărite ia o bătă și începe să o lovească. Se gândește că a distrus-o, dar floarea e tot acolo. Încearcă iar să o culeagă, dar eforturile îi sunt zadarnice.
9. Se îndepărtează, scoate o bombă și o lansează spre floare; în același timp se apără întorcându-și și acoperindu-și capul. Se întoarce iar spre floare, care este mai frumoasă ca niciodată.
10. Omul o miroase, strâmbă nasul ca și cum ar fi simțit o duhoare oribilă, își acoperă nasul și iese repede.

SFÂRȘIT